

Ewald Frank

Prepis kázania 6. 6. 1987, 19:30, Krefeld, Nemecko
vysiellané 18. 12. 2021

Z kázania brata Branhamu „Znamenie“, č. 1

Aj ja by som chcel všetkých srdečne privítať v drahom mene Pána. O týchto zhromaždeniach sme nemohli informovať v obežníku. Sme radi, že vás aj tak prišlo toľko. Niektorí sa pýtali, či sa vôbec nejaké zhromaždenia budú konať. Ale kým sme ešte na zemi, budeme sa stretávať, aby sme počúvali Slovo Pánovo. A chceme tento čas vykúpiť [Ef 5:16]. Je čoraz drahší, čoraz horší, ale aj čoraz cennejší, čoraz vzácnejší pre veriacich, pre tých, ktorých Boh povolal, ktorých omilostil, ktorým sa zjavil.

Jednoducho som sem prišiel, bez konceptu. Ale Boh má koncept. Boh má plán. Chcem, aby sme boli zhromaždení pred Božou tvárou úplne slobodní, uvoľnení, a začali veriť, ako hovorí Písmo. Začali veriť, že Boh obnovuje, napravuje a že sme sa stali neoddeliteľnou súčasťou Božieho kráľovstva a že dnes platia tie isté zasľúbenia ako na začiatku a musia sa naplniť. Veríme, že ešte stále žijeme v časoch apoštolov. Je to ťažká vec, ale my tomu jednoducho veríme. Veríme, že Boh Nový zákon začal a že to tak zostane až do návratu Ježiša Krista. Hoci ľudia konali mnohé veci inak, Boh nekonal inak nič. Jeho prvé rozhodnutie bolo posledným rozhodnutím, bolo správne a zostane správne naveky. Boh sa nikdy nemusel rozhodnúť inak, ako sa rozhodol. A tak v týchto dňoch vložme svoju dôveru v Boha a zároveň, keď budeme preberať jeho Slovo, očakávajme, že na nás začne jeho Duch pôsobiť a že veci, o ktorých počujeme, prežijeme. Žeby to nebola len názorná lekcia, alebo nejaké nadšenie z toho, čo bolo kedysi, ale že by sme to všetci mohli prežiť osobne.

Koľkí by chceli byť pokrstení v Duchu, správne biblicky pokrstení v Duchu? Verím, že všetci. Kto by to nechcel? Áno, my v to veríme. Z celého srdca veríme, že ospravedlnenie, posvätenie a krst v Duchu Svätom završujú obrátenie veriaceho. Ale najprv obrátenie a až potom sa začína život a chodenie s Bohom. Obrátenie môže byť prežitím, život s Bohom je potom neustálym rastom v poslušnosti, vo viere, v nasledovaní, vo všetkom, čo nám Pán prikazuje robiť a čo sme od neho prijali. Budeme to mať pred očami?

V úvodnom Slove sme čítali a počuli nádherné myšlienky:

„Rieka, jej potoky obveseľujú mesto Božie, svätýňu príbytkov Najvyššieho. Bôh je v jeho strede, nepohne sa [nebude sa potácať, nem. preklad].“ [Ž 46:5-6]

Ak je Boh v našom strede, tak nie je možné, aby sme sa potácali. Sme zasadení ako strom pri potokoch vôd [Ž 1:3]. A znova a znova zaznieva:

„Pán zástupov je nám pevnosťou, je nám Boh Jakobov.“ [Ž 46:8]

Je to Boh Abraháma, Izáka a Jakoba. Žiadny iný neexistuje. Je len jeden Boh a tento jediný Boh sa nám zjavil ako človek v Ježišovi Kristovi, jednorodenom Synovi.

Dovoľte mi prečítať dve biblické miesta a potom by som chcel dnes večer prečítať čo najviac z jedného z kázaní brata Branhamu a zajtra pokračovať v preberaní Slova.

Z Matúšovho evanjelia, 3. kapitoly, verše 10 až 12:

„A už aj je sekera priložená na koreň stromov; každý tedy strom, ktorý nenesie dobrého ovocia, sa vytína a hádza na oheň. Ja vás krstím vodou na pokánie; ale ten ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, ktorého obuv nosiť nie som hoden – ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom, ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.“ [Mt 3:10-12]

Vieme, že je to časť kázania Jána Krstiteľa, ktorý pripravil Pánovi cestu a vyrovnal cestu nášmu Bohu [Iz 40:3; Mal 3:1; Jn 1:23]. Tu stručne na úvod povedal, že Pán prevzal všetku zodpovednosť. On má vo svojej ruke vejačku. Dôkladne vyčistí svoje humno. Ty nemusíš brať metlu, aby si čistil jeho humno, a ja tiež nie. On všetko robí sám. Mohol by si totiž veľmi rýchlo zamiešať spolu s plevou aj pšenicu. On vie presne, ako rozlišovať. Píše sa tu, že On „... má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno.“

Nie niekto iný, nie apoštol, nie prorok. On sám túto zodpovednosť prevzal a my mu ju chceme prenechať až do konca.

„Svoju pšenicu zhromaždí...“ Nielen „pšenicu“, ale „svoju pšenicu“. My sme podľa jeho druhu. On bol vložený ako pšeničné zrno do zeme,

zomrel, vstal z mŕtvych, a preto nezostal sám, priniesol bohaté ovocie [Jn 12:24]. My smieme byť týmto ovocím.

„Svoju pšenicu...“ Nie „nejakú“, ale „svoju pšenicu zhromaždí do sypárne, ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom“.

Známe miesto zo Skutkov apoštolov 2. kapitoly, tu prečítam len prvé 4 verše. Skutki apoštolov 2. kapitola od 1. verša:

„A keď sa už dopĺňoval päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letníc, boli všetci jednomyseľne spolu. A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vánku a naplnil celý dom, kde sedeli. A ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky ako čo by jazyky ohňa, a sadol na jedného každého z nich. A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazyky, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“ [Sk 2:1-4]

Len veľmi stručne ... Cítim to práve teraz, nikdy predtým som o tom takto neuvažoval ani to takto nevidel: Skôr ako budeme žiadať a chcieť prežiť krst Duchom, musíme byť ochotní dať svoj jazyk do služby Bohu. Tu nejde len o pomazanie, nejde len o zázraky a znamenia či duchovné dary. Ide o to, aby bol náš jazyk naplnený božským ohňom a potom postavený do služby Bohu, aby mohol zvestovať veľké skutky Božie.

Kto chce i naďalej používať svoj starý jazyk, bude ho môcť potom nanajvýš používať (po starom) ešte zručnejšie. . To sme si všetci všimli. Duchom pomazaní ľudia, ktorí nie sú obnovení, ktorí nezažili znovuzrodenie, ale ktorí prežili pomazanie, môžu spôsobiť dvojnásobnú a trojnásobnú škodu.

Človek, ktorý chce byť pokrstený Duchom, musí byť najprv ochotný dať svoj jazyk k dispozícii Pánovi. Potom, ako vidíme tu, sa im nezjavili oči, uši, nohy alebo ruky rozdelené ohňom, ale jazyky ako rozdelené ohňom.

Jakub píše:

„Lebo ľudská príroda krotí a skrotila každú prírodu divých zvierat i vtákov i zemeplazov i morských potvôr; ale jazyk nemôže nikto z ľudí skrotiť, nepokojné zlo, plný smrtonosného jedu.“ [Jak 3:7-8]

Tak je to napísané v Jakubovom liste. Tu sa im zjavili jazyky ako oheň, ktoré sa rozdelili a na každom z nich sa jeden usadil. Sme všetci pripravení svoj život, svoje slová, rozhovory, svedectvá, čokoľvek, čo mô-

žeme tu na zemi konať na slávu Božiu, sme pripravení na takýto život s Bohom? Sme pripravení skončiť so všetkým, čo prináša škodu, aby sme spoločne prežívali budovanie Cirkvi? V takom prípade bude krst Duchom pre nás veľkým požehnaním a nielen pre nás, ale aj pre všetkých, ktorí od nás budú počuť o veľkých Božích skutkoch.

Stojí tam:

„... a všetci boli naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.“ [Sk 2:3-4]

To je to, po čom všetci z celého srdca túžime: *„ako im Duch dal hovoriť“*. Pavol píše Korintňanom, že Duchom inšpirovanú reč smieme spájať s Duchom inšpirovaným obsahom [1Kor 2:13]. Vieme, že všetci, ktorí boli naplnení Duchom Svätým, ohlasovali veľké Božie skutky.

Prečítajte si proroctvo alebo chválospev Márie [Lk 1:46-55] alebo Zachariáša [Lk 1:67-79] a zistíte, že to tak bolo. Dokonca aj Simeon [Lk 2:27-32] a Anna [Lk 2:36-38], všetci tí, ktorí boli naplnení Svätým Duchom, nehovorili pomimo Boha a toho, čo konal, ale postavili to, čo sa v ich čase z hľadiska spásy dialo, na svietnik skrze zjavenie a inšpiráciu Svätého Ducha [Sk 4:8-12]. Presne tak je to aj v našom čase. Boží Duch postaví na svietnik to, o čo sa jedná teraz. Obzvlášť prorocké Slovo, zaslúbenia pre náš čas.

Som si istý, že väčšina z nás pozná kázeň „Znamenie“, ale rád by som si z nej niečo prečítal. Dúfam, že sa nikto na tom neurazí. Ak sú medzi nami takí, ktorí nevedia, z ktorej kázne čítam, je to kázeň, ktorú kázal brat Branham ... Kedy to bolo? Predpokladám, že v roku 1963. Boh si ho zvláštnym spôsobom použil a my veríme, že to bol muž poslaný Bohom. Veríme, že mu bola daná Božia zvesť pre Boží ľud a že mimo tejto zvesti nemôže prísť a nepríde žiadna iná. Nehľadajte iných poslov, ani iného proroka, ale ako podľa Božej rady stojí napísané, bolo sedem zborov a sedem anjelov, a my žijeme v siedmom cirkevnom období, a potom už nepríde nijaké ďalšie [Zj 1:20] – teraz prichádza dokonanie. Aj za to sme Bohu z celého srdca vďační.

Dovoľte mi, aby som aj nasledovné spomenul predtým, ako budem čítať: Dostali sme prinajmenšom takú milosť, že sme božskú zvesť prijali a nechali ju zaznievať tak, ako nám bola daná. Nevytvárali sme si z toho žiadnu inú zvesť, nič sme neprekrúcali, ale verili sme tomu, čo nám bolo zanechané.

Brat Branham tu hovorí:

„Sme tu, aby sme počuli Slovo, ktoré nám bolo dané. To je to, čo chceme. Je to totiž jediná vec, ktorá pre nás znamená všetko; niečo trvalé, čo nám dokáže pomôcť.“

Boh posíela svoje Slovo, aby nám pomohol, aby nás uzdravil, napravil, aby nám z milosti dal poučenie, zjavenie a poučenie.

Slovo „znamenie“. Počuli ste o tom? Boh o tom hovoril od začiatku, Noemovi povedal: *„Toto bude znamením!“* [1M 9:12-3]. Hovoril o dúhe. Mojžišovi povedal: *„Budú ti dané dve znamenia...“* [2M 4:9] a potom o krvi na verajach dverí: *„To bude znamenie!“* [2M 12:13] Je o tom reč stále znova, až Boh v prorokovi Izaiášovi povedal: *„Žiadajte znamenie, či už z neba zhora, alebo zo zeme zdola.“* A potom povedal: *„Ja sám vám dám znamenie.“*

Potom to zrazu prišlo a stojí o tom napísané: *„... znamenie, ktorému budú protirečiť.“* [Lk 2:34] Zmienim to len stručne, aby sme videli, čo je tým mienené.

Tu hovorí v súvislosti s miestom z 2. Mojžišovej 12:12-13:

„Krv vám bude znamením.« Nuž, po prvé, čo je to znamenie? Znamenie je dôkaz, že bol napríklad zakúpený lístok. Lístok je dôkazom zaplatenia cestovného.“

Viete, že brat Branham má veľmi zvláštny dar zjavovať a vykladať veľké veci pomocou praktických, na vec vztiahnutých prirodzených príkladov.

Potom pokračuje:

„Boh bohatý v milosrdenstve priniesol zástupnú obeť. Spočívala v tom, že niečo zomrelo namiesto vinníka. Nič iné by to nemohlo vypôsobiť.“

Musíme pochopiť podstatu vykúpenia. Vykúpenie neznamená prísť k Bohu a povedať: „Nič zlé som neurobil“. Vykúpenie znamená poznať sa ako stratený, prísť k Bohu po pomoc a spásu z hlbokého volania o pomoc, a to nielen ústami, ale aj srdcom. Podľa slov Písma: *„Volaj ma v súžení a ja ťa vyslobodím a budeš ma chváliť.“* [Ž 50:15]

Obrátenia dvadsiateho storočia sú celkovo takýmito obráteniami bez pôrodných bolestí a bez výkrikov múdze. Ale Boh nás do toho môže

stále priviesť. Boh nás dokonca bude musieť priviesť, ak to bude potrebné. Čítam ďalej:

„Nešlo len o prinášanie obete, ale aj o zrovnoprávnenie obetujúceho s obeťou. Obetujúci sa stotožnil s obetným zvieraťom. Vedel, že toto zviera, ktoré mohlo žiť, musí teraz zomrieť len preto, že sa stal vinným.“

Je to plné „zrovnoprávnenie (stotožnenie) a identifikácia obetujúceho s obeťou“. Nech je nám to dnes skrze Ducha objasnené, žeby sme v duchu mohli kráčať s obetným baránkom túto poslednú cestu k vrchu Golgoty a tak sa s ním stotožniť, akoby sme boli Šimonom z Cyrény, ktorý potom na konci pomáhal niesť kríž. Žeby sme šli s ním, mohli s ním ísť na miesto, kde by sme mohli byť s ním ukrižovaní.

Ďalej sa v ňom uvádza:

„Vidíte teraz predurčenie? Narodil sa ako baránok. Rástol ako baránok. Zomrel ako baránok. On bol Baránok. Preto je to jediný druh duchovnej prirodzenosti, ktorý môže prijať Slovo a Krista. Ostatní sa o to pokúsia. Ale ako môžete vložiť Božieho Ducha do povahy vlka?“

Tu sa musíme na chvíľu zastaviť. Tu ide o pojem **„druh duchovnej prirodzenosti“** – ten istý druh. Boh spôsobuje, že všetko plodí podľa svojho druhu. Vieme to z opisu stvorenia. Prečo Pán Ježiš povedal Petrovi trikrát po sebe: *„Pas moje ovce, pas moje baránky?“* [Jn 21:15.16.17] Prečo povedal: *„Ja ako dobrý pastier položím svoj život za ovce?“* [Jn 10:11] *„Moje ovce čujú môj hlas.“* [Jn 10:27] Stotožnení s Ním, s Ním – On je Boží Baránok, my sme sa z Neho narodili, nesieme v sebe Baránkovu prirodzenosť, tú istú duchovnú bytosť/prirodzenosť skrze ten istý božský život, ktorý bol v ňom. Iba tým je zaistené spojenie. Všetko ostatné je od začiatku odsúdené na neúspech. Nesnažíme sa súhlasiť s Bohom, ale dovoľujeme Bohu, aby nás On priviedol do súladu so svojím Slovom. A my neodporujeme.

Ja už predsa nejaký čas ovce mám. Iste, aj oni majú niekedy svoje dni. Ale čo vám mám povedať? Ešte nikdy som nevidel, aby sa jej vlasy vzadu zježili, ako to dokáže vlk, že? Koľkí z vás už niekedy videli vlka? Deje sa to veľmi rýchlo, veľmi rýchlo. Okamžite si všimnete, ako sa hrebeň dvíha, a potom je ten najvyšší čas. U oviec som to nikdy nevidel,

hoci barany majú tendenciu trochu strkať. Ale nikto sa na nich za to nemôže hnevať. Tak im je to dané.

Čítajme ďalej:

„Dnes, keď nás Boh vedie k životu dokonalej odovzdanosti v jeho službe, pýtam sa, či sa náš duch niekedy nevzpiera?“

Všetci určite chceme, aby sa Boh zjavil. Ale chceli by sme mať pri tom vlastné názory. Chceli by sme, aby veci šli tak, aby sme my sami ostali bez újmy ... a práve tak to nepôjde. Predtým, ako bude môcť byť dosiahnutý tento dokonalý súlad a odovzdanie sa Bohu, bude potrebné priniesť obeť.

Sám seba z toho nevylučujem. My všetci budeme musieť byť toho súčasťou a nakoniec svoje telá položiť na oltár ako živú, Bohu ľubú obeť [Rm 12:1] a povedať zo srdca – nielen ústami – zo srdca: „Tu som, čiň so mnou, čo Ty chceš. Buď vôľa tvoja ako v nebi, tak aj na zemi.“ [Lk 11:2] A potom sme dosiahli stav, keď to, čo sme povedali ústami, myslíme zo srdca. Potom Cirkev nebude mať žiadne hranice, čo sa týka authority a služby, Božej legitimacy a potvrdenia.

Chcem tým povedať, že sme všetci stopercentne presvedčení, že Ježiš Kristus je ten istý, včera, dnes a navždy. A práve vidím svojho milovaného brata z Kitsee, ktorý mi hovoril o nejakom utrpení a ja som v neviere povedal: „Áno, všetci starneme.“ Dokonca som povedal: „A Já-kob dokonca oslepol.“ [1M 27:1] A on povedal: „Preto sme neprišli. Prišli sme, aby nás Boh uzdravil.“ A už vtedy som dostal svoju prvú lekciiu, už včera večer. A tak to predsa s nami je. Ako ľudia chceme stále hovoriť: „Áno, je to tak a tak a tak ...“, ale Boh chce, Boh od nás žiada, aby sme sa postavili na základ viery a dôverovali Bohu a tomu, čo potom príde, to príde. A jeho vôľa nech sa stane. A nikto ho za to nebude brať na zodpovednosť.

Ďalej tu stojí:

„Baránok je poslušný. Baránok je nesebecký. Dokonca si nenárokuje ani to, čo je jeho vlastné. Môžete ho položiť a ostrihať mu vlnu a nebude namietaať. Obetuje všetko, čo má. To je baránok. Vzdáva sa všetkého. Samého seba a všetkého, čo má. Tak to je s pravým kresťanom.“

Ja som len čítal. Ešte som vôbec nič nepovedal. A už teraz sa môžeme sami seba pýtať: „Sme takí oddaní Pánovi?“ Skutočne celým srdcom so všetkým, čím sme a čo máme? Čítali sme tu:

„Baránok dáva všetko, čo má, aj vlnu.“

A ja som to stále znova prežíval. Neotvorí svojich úst, strihač strihá a ovca dáva všetko, čo má. Tu je reč o nás, o tých, ktorí sme sa stali veriacimi. Často spievame: *„Moja vôľa patrí môjmu Bohu. Žijem len pre Ježiša.“* Ako je to v praxi? Nech nám Boh daruje, mne i nám všetkým, žeby sa to stalo pravdou.

Ďalej tu stojí:

„Vtedy sú Baránok, krv a človek zjednotení – obeť a veriaci.“

Teraz tu máme most, spojenie – Boží Baránok, krv, ktorá za nás tiekla, a všetci, ktorí boli krvou vykúpení. Došlo k božskému zjednoteniu/spojeniu. **„Bôh bol v Kristovi...“** a zmieril nás sám so sebou [2Kor 5:19], aby si v nás učinil príbytok. Keď je teda naša vôľa vložená do vôle Božej, keď sa Boží Baránok, krv preliata za človeka, ktorý sa k tomu priznáva – keď sa tieto veci stanú jedným – vtedy sa Boh zjavuje práve skrze týchto veriacich, ktorí sa takto stali s obeťou jedno.

Aj to sme už povedali: Musíme sa pripraviť na to, stať sa plnou obeťou na Božom oltári. Izák, ak si dobre pamätám, bol dokonca zviazaný a obetovaný na obetnom oltári v istote: Tak to zostane. A až potom Boh z nebies zasiahol a povedal:

„Abrahám, Abrahám, teraz vidím, že si úplne poslušný.“ [1M 22:9-12]

Boh ho skúšal až po hranicu. Blahoslavený človek, ktorý v skúškach, ktorým ho Boh podrobuje, kráča až do konca, kým mu Boh neodpovie, ktorý sa nezastaví priskoro, neodpadne, nepovie: „Moment, ďalej to už nejde.“

Bola tam dokonca húština (krovie). Som rád, že to slovo stojí v Biblii. Abrahám sa potom rozhliadol a uvidel baránka, ktorý sa zachytil v húštine, v kroví, v trnistom kríku [1M 22:13]. Niekedy môžeme kráčať cez húštiny, prechádzať púšťou a zrazu, keď si myslíme, že už nemôžeme ísť ďalej, Pán nám otvorí oči a my uvidíme obetného Baránka na kríži na Golgote, sme povzbudení a poznávame: On zomrel na-

miesto mňa, aby som aj mohol žiť pre neho. To je milosť, ktorú nám dal Boh!

Ďalej tu stojí:

„Vo svojich životoch ste identifikovaní svojou obeťou. To z vás robí to, čím ste. Znak (znamenie) bol teda dôkazom prísľušnosti. Krv dokazovala, že modlitebník obetoval baránka a že bol prijatý. Bolo to znamenie, ktoré bolo použité“.

Aký nádherný výrok! Nevieť, či to všetko sledujeme, či sme pri veci. Pre mňa je to veľmi dôležité a myslím, že pre nás všetkých. Teraz ide o celkový obraz. Obrovskými krokmi sa blížíme ku koncu. Vidíme to vo všetkom, čo sa deje okolo nás. Nevieť, ako dlho to ešte potrvá. Jedno však vieme, že čas sa určite blíži ku koncu a že smieme, môžeme a musíme počítať s Pánovým návratom. A preto tu nachádzame všetky tieto vážne výroky.

Kiež by sme už dnes večer boli pripravení priniesť sa celí Pánovi za obeť. Ale On pozná naše srdcia. On skúša naše ľadviny. On vie, či si nechávame otvorené zadné dvierka, cez ktoré potom môžeme opäť vyklízuť. On by chcel, ako o tom hovoril brat Branham v kázni **„Dvere v dverách“**, aby sme neotvorili len hlavné dvere, ale aj všetky ostatné vnútorné dvere. Väčšina ľudí otvára vchodové dvere, možno my všetci, a potom... Áno, potom, ako sme počuli v kázni: **„Pane, zostaň tu, potrebujeme ňu, nechceme byť stratený. Prišiel si k nám ako Spasiteľ, keď sme na teba volali. Ale teraz, zostaň tu. Si vnútri. Zostaň tu. Na ostatných dverách je napísané „Zákaz vstupu“ a „Vstup zakázaný“ a tak ďalej...“** A takto to nefunguje. Boh by nás chcel celých.

Pán sám seba obetoval úplne. On by chcel mať všetkých, ktorí mu patria, úplne.

Čítam ďalej:

„Pravé kresťanstvo musí svoj dôkaz podať verejnosti. Vo verejnom živote, v kancelárii, na ulici. Keď prídu ťažkosti, nech sú kdekoľvek, v Cirkvi alebo inde.“

Tu to máme! Skúšky prichádzajú, ale prichádzajú preto, aby sme v nich obstáli, aby sme v nich vytrvali dovtedy, kým nás Boh vedie a usmerní a aby sme rozhodnutia prenechali na neho.

Pokračuje to ďalej. Ďalej tu stojí:

„Krv je znamením a znamenie musí byť použité. Bez nej by zmluva vôbec nebola platná.“

Pri tom myslím na Matúša 26: *„Toto je nová zmluva v mojej krvi.“* [Mt 26:28] Nová zmluva so všetkým, čo je v nej napísané, sa stala právne záväznou pre všetkých, ktorí sa stali veriacimi v čase Novej zmluvy. Zmluva sa stala právne záväznou vďaka svätej krvi Božieho Baránka. Každé zaslúbenie, ktoré sme dostali, sa teraz môže splniť a naplniť.

Pokračuje to ďalej:

„Baránok bol zabitý v čase večera. Krv bola natretá v čase večera. Pochopili ste to? Uskutočnilo sa to až vo večerných hodinách. Teraz žijeme v čase večera tohto časového obdobia. Toto je čas večera pre Cirkev. Toto je pre mňa čas večera. Je čas večera pre moju zvesť. Zomieram. Odchádzam, odchádzam vo večernom čase evanjelia.“

„Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva, a deň sa už nachýlil!“ [Lk 24:29]

Blíži sa polnoc. A ako tu čítame a chápeme, veci, ktoré v minulých storočiach, či už v období reformácie alebo v po ňom nasledujúcich prebudeníach neboli vyžadované, sú od nás dnes vyžadované. Komu bolo veľa dané, od toho bude veľa žiadané. A to, čo nebolo vyžadované ani na prelome storočí, je vyžadované od nás dnes. To, čo nebolo vyžadované počas letničného prebudenia, je od nás dnes vyžadované. A my musíme na tieto Božie požiadavky reagovať poslušnosťou. Nemôžeme ísť po vlastných cestách a tak byť požehnaní. Dnes musíme ísť cestou, ktorú Boh určil ku povolaniu a dokonaniu Cirkvi-Nevesty! A túto cestu určuješ ty ani ja, túto cestu pevne stanovil Boh! Stačí po nej ísť. Dokonca bola prekliesnená zvestovateľom, ktorého poslal Pán.

Iba poslušnosť. Musíme si však uvedomiť vážnosť situácie. Musíme vedieť: Teraz ide o všetko. Ide o to, aby Boh aj teraz v našom strede potvrdil svoje Slovo.

Nedávno som to povedal aj tu, možno aj minulú nedeľu v Zürichu: Ak veríme, že brat Branham bol Bohom poslaný muž so zvesťou o napravení všetkých vecí, ako stojí napísané a ako to povedal aj náš Pán, tak úplne zreteľne vidíme, že on mal stopercentne znovunapravenú

službu. Či nie? Mal stopercentne znovunapravenú službu. Mal splnomocnenú, apoštolskú a prorockú službu. Nemal len zvest' o znovunapravení. On mal priame znovunapavenie, ktoré za touto zvest'ou stálo. Čo by sme mali mať na konci? Len slová ako zvest', o ktorej sa ešte hádame a v ktorej to ešte ide mnohými smermi, len nie tým božským? To nech je od nás ďaleko. Musí prísť deň, v ktorom zvest', zvestovateľ a veriaci zvesti a všetko bude v súlade, keď veci do seba dokonale zapadajú, keď už nemusíme chodiť sem a tam, ale môžeme naozaj povedať: „Tu to súhlasí. Tu je to správne.“ A pretože je to správne, Boh sa k tomu prizná. A práve preto máme tieto zhromaždenia, aby sme boli privedení do súladu s Bohom, aby sme boli privedení do súladu s jeho Slovom. Nie s nejakým výkladom. To sme si uvedomili už dávno. Vykladači sa iste ďaleko nedostanú. My by sme chceli, aby s nami Boh mohol pokročiť ďalej.

Ďalej tu čítam:

„Ale v tomto slávnom stave, ktorý pod touto krvou je, rozlišujeme medzi krvou a životom. Znamením pre veriacich je teraz Svätý Duch, tak ako bola vtedy krv – chemická kompozícia, dnes je to svätý Boží Duch.“

V tom čase ešte nemohol Boží Duch zostúpiť. Nová zmluva ešte neexistovala. Krv bola znamením. Mohli slobodne vyjsť, boli zachovaní. Nič sa im nestalo. Teraz Duch Svätý prichádza na krvou vykúpený zástup. A to je božská odpoveď, ktorú všetci potrebujeme.

Aj to sme už povedali: Vodným krstom človeka, ktorý uveril, veriaci dokazuje, že patrí Bohu, že chce slúžiť Pánovi a nasledovať ho. Počul Slovo, povedal „Áno!“, a tak v poslušnosti na toto Božie volanie odpovedá.

Pri krste Duchom odpovedá Boh. Boh odpovedá veriacemu, že ho prijal. Čítam ďalej:

„Žijeme v tieni. Hnev čoskoro prepukne. Boh požaduje dôkaz, že vy sami ste prijali znamenie Svätého Ducha. Je to jediný spôsob a jediné znamenie spôsobujúce, že Boh prejde pomimo vás bez skazy. Je to totiž skutočný život Ježiša Krista, ktorý sa vrátil do veriacich.“

Amen! Amen! Nedávno sme sa toho trochu dotkli aj bez toho, aby sme čítali priamo tieto miesta. Život je predsa v krvi [3M 17:11] a v okamihu preliatia krvi sa uvoľnil božský život. A božský život zo-

stúpil o Letniciach na krvou vykúpený zástup, aby Boh teraz už neprebýval len nad nami a medzi nami, ale mohol prebývať v nás. A ako bol Boh v Kristovi, tak je Kristus v Cirkvi.

Boh teda požaduje dôkaz. Už sme počuli, že ak má niekto cestovný lístok, je to dôkaz, že za cestu zaplatil. Áno, čo my teraz potrebujeme pre náš odchod do nebies? A to teraz myslím úplne vážne. Všetci by sme chceli byť vytrhnutí. Naším cieľom je vytrhnutie. Ak to nedosiahneme, nuž, kto si chce predstaviť to sklamanie? Kto si chce predstaviť to sklamanie? Sklamanie neprežijú neveriaci. Oni na vytrhnutie nečakajú. Kde bude sklamanie? Môže byť len tam, kde zostala nádej nenaplnená. Sklamany môže byť len ten, kto veril tomu, že dostal niečo sľúbené, alebo možno zasľúbenie nosil v srdci bez toho, aby sa podrobne zaoberal podmienkami. Boh všetko spojil s podmienkami.

Už sme sa naučili rozlišovať medzi pomazaním Duchom Svätým, a pečatou Ducha, že sme Božím vlastníctvom a že nič, čo by sa mohlo stať, na tom nemôže nič zmeniť. Ako čítame v Rimanom 8, ani vysoké, ani nízke, ani prítomné, ani budúce veci, ani väzenské gule, ani nič iné nás nemôže odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi [Rm 8:38-39]. A táto Božia láska je vyliata do našich srdc skrze Ducha Svätého [Rm 5:5].

Čo nás teda môže odlúčiť od Božej lásky, ak je táto Božia láska v nás? Potom by som sa musel odlúčiť/oddeliť sám od seba, a na to nemám dôvod. Nie, Boh nám dal svoje Slovo. A nielen to, dal nám ešte viac. Dal nám všetko, čo nám zasľúbil vo svojom Slove! V tejto súvislosti podľa kázania brata Branhamu **„Vlastniť všetky veci“**, dokonca vlastníme brány nepriateľa. Čo to bolo? Bola to viera v Zmŕtvychvstáleho, životodarné Slovo, životodarná sila v tých, ktorí uverili, spôsobila, že živý Boh začal konať a kráčať uprostred nich. A to isté sa musí stať aj na konci dní. Žeby sme to brali vážne a verili Bohu zo srdca, odložili všetok strach, mali ctibázeň, dôverovali Bohu, verili Bohu, ako už bolo povedané, nechali sa s ním uviesť do súladu, ako sme čítali:

„Lebo je to skutočný život Ježiša Krista vo veriacich“.

To, že Boh bol v Kristovi, vieme všetci. A že On mohol povedať, že mohol oprávnené povedať: *„Kto vidí mňa, vidí Otca“* [Jn 14:9], to tiež všetci vieme. Ale potom aj Ján 17: *„Otče, Ty vo mne a Ja v nich, aby sme boli jedno.“* [Jn 17:23] Jedno! Aby boli jedno! Tento božský súlad, tak

ako sa v Kristovi každé Slovo, ktoré sa na neho vzťahovalo, naplnilo v ňom, skrze neho a s ním, tak sa na Božiu slávu musí v Cirkvi-Neveste a skrze ňu naplniť každé Slovo dané nej. Písmo predsa nemožno zrušiť [Jn 10:35].

Nevesta a Ženích patria k sebe a tvoria jeden celok – jednotu. Pán v týchto dňoch dokonáva svoje dielo.

„Boh prejde šetrne pomimo, lebo je to skutočný život Ježiša Krista vo veriacich.“

Ako by mohol Boh chcieť odo mňa ešte niečo viac, keď nosím život Ježiša Krista? Keď som poznal, že Boží Syn vzal na seba moje miesto na kríži, niesol môj trest, trpel za mňa, zomrel za mňa, áno, že tam zomrel namiesto mňa? Preto môžem ja z milosti žiť. Milosťou som bol ospravedlnený. Verím, že všetci, my všetci sme boli oslobodení. A preto môžeme veriť, že sa na nás naplní aj zvyšok.

Čítam ďalej:

„Rovnako to musí byť aj s každým dnešným veriacim – naplnený Svätým Duchom – znamenie, že preliata krv Baránka, ktorá bola životom, ktorý bol v Baránkovi, sa vrátila a bola vo veriacom zapečatená.“

Počuli sme to dobre? Prežili sme to? Chceme to prežiť? Je naše srdce pohnuté? Túžime po tom a hovoríme: „Pane, počul som tvoje Slovo. Chcem prežiť to, čo si povedal!“

Povedal som to vám tu alebo v Zürichu. V tomto čase sa musíme zaoberať mnohými vecami a nechcem to povedať preto, aby som vás pobavil, pretože na to je táto doba príliš vážna. Ale keď som chcel nastúpiť do lietadla Trans World Airlines v USA a už som bol takmer vstúpil, letuška sa ma spýtala: „Ste znovuzrodený?“ A viete si predstaviť ... bola namaľovaná tak, ako sa len dalo. Nesúdím ľudí, každý chce vyzeráť krásne a podobne. Ale všetko, čo sa dalo namaľovať, bolo namaľované. Skutočne všetko. A ona sa ma pri vstupe do lietadla opýtala: „Are you born again?“ Nie? Takže: „Ste znovuzrodený?“ Nevedel som, čo sa mi stalo. Ale ja som sa na ňu len pozrel a viete si to predstaviť, niektorých cestujúcich som zdržal. A ja som len povedal: „Áno, milosťou som sa znovu narodil. Ale čo je s vami?“ A potom to šlo k veci. „A čo je s vami?“

Dnes máme pojmy: znovuzrodenie, krst v Duchu, posvätenie, všetko sú to pojmy, ale vec samotná tam nie je. Sú to len zbožné, zbožné reči. Stali sa z nich slogany, heslá, frázy. A potom povedala: „Áno, neviem síce, čo to je, ale hovorí sa, že polovica Ameriky je znovuzrodená.“ Potom som si pomyslel: „Aspoň teraz si povedala pravdu, totiž, že nevieš, čo to znamená.“ Ale polovica Ameriky určite nie je znovuzrodená.

Vráťme sa k tomuto vážnemu textu. Rovnako to musí byť aj s každým dnešným veriacim, naplneným Duchom Svätým. Koľkí naozaj túžia byť plní Ducha? Nechať sa raz viesť Božím Duchom, nechať sa raz Božím Duchom použiť, nechať sa raz ním inšpirovať, raz sa ním nechať preniknúť! Koľkí chcú byť takí?! Je naozaj najvyšší čas. Hovorím vám: je ten najvyšší čas! A Boh nám niečo nedá, kým naša túžba nedosiahne taký stupeň, že to už nemôžeme vydržať. Potom Boh dá. A Boh dáva zo svojej plnosti a z milosti to dá.

Dalej čítam:

„Navrátené je vo veriacom zapečatené Duchom Svätým. Každý, kto pôjde okolo vás, bude s vami hovoriť alebo sa s vami stykať, uvidí, že na vás bola použitá Krv. Dôkaz života, ktorý bol v krvi, je vo vás. Ste pred hnevom v bezpečí.“

Nie slová sú dôkazom. Život, božský život v nás je dôkazom toho, že Kristus sa usídlil v našich srdciach.

Dalej tu stojí:

„Cirkev v tomto čase, ktorá prijala znamenie krstu Duchom Svätým, je obmytá krvou a Duch Svätý je na nej.“

Neviem, ako sme čítali kázania. Je potrebné vynaložiť veľa úsilia na ich preklad, korektúry, tlač, je potrebné vynaložiť veľa úsilia. Dúfam, že ich všetci čítame, a to nielen to, čo by sme chceli čítať a počuť, ale čítame, aby sme počuli, čo Duch hovorí zborom [Zj 3:22], aby sme počuli, ako Boh z kázni hovorí. Je dosť ľudí, ktorí v Biblii nachádzajú presne tie miesta, ktoré hľadajú. Vždy práve tie miesta, ktoré hľadajú, ale tie miesta, ktoré by im mohli pomôcť, nenachádzajú. Čítame teda ďalej:

„Teraz je čas znamenia. Každý dom musí byť pod ochranou znamenia. Každý Boží dom musí byť chránený znamením. Všetci, ktorí sú vo vnútri, zostanú pod znamením uchovaní. Boží

dom je telo Ježiša Krista. [1Kor 12:13; Žd 3:6] Skrze jedného Du-cha sme boli pod týmto znamením pokrstení do jedného tela a stali sme sa jeho súčasťou. Boh povedal: »Keď uvidím znamenie, prejdem okolo vás šetrne.« [2M 12:13]“

Mohli by sme si k tomu prečítať z listu Židom, v 3. kapitole, kde stojí: „*Mojžiš bol verný v celom jeho dome – Kristus ako Syn, verný v Božom dome.*“ [Žd 3:5-6]. Môžeme čítať 1. Timoteovi 3, verš 15:

„... *aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je Cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postać [základ] pravdy.*“ [1Tm 3:15]

Boh má dom, príbytok Boha v Duchu, príbytok na zemi, telo, aby skrze telo pôsobil, a to sme my. Chce však zaujať príbytok. Chce zaujať príbytok, aby mohol v tomto dome robiť to, čo si predsavzal.

„Pod týmto znamením ste chránení. Všetci, ktorí sú vnútri, zostanú zachovaní.“

Milovaní, Kristovo telo, všetky údy, ktoré patria k telu Ježiša Krista, boli súdené na Golgote. Keď Ježiš Kristus vzal náš súd na seba, urobil to ako zástupca. Preto ten, kto verí, už nebude súdený, ale prešiel zo smrti do života [Jn 5:24]. Nie sme určení na súd, ale na to, aby sme zdedili spasenie [1Ts 5:9]. Existuje dostatok biblických miest. Smieme im z celého srdca veriť, ale ešte viac, chceli by sme ich prežiť. Teraz prichádzajú dni prežívania vecí. Teraz prichádzajú dni, v ktorých by sa Boh chcel zjaviť.

Môžeme prísť s takou mocnou zvesťou ... a to nehovorím z domýšľavosti, hovorím to z vďačnosti: neexistuje evanjelista, ktorý by dnes prinášal zvesť od Boha. Všetci prešli pomimo toho, čo Boh vykonal. Vzal si len tú časť, ktorá bola pre nich výhodná, a potom išli svojou vlastnou cestou bez toho, aby pochopili, akou cestou ide s Cirkvou Boh. Ak teda má dôjsť k vyvolaniu, môže k nemu dôjsť len prostredníctvom jedinej Bohom danej, zo Slova pochádzajúcej, Duchom zjavenej zvesti! Alebo ako to vidíte vy? Kto by mal volať von? Kto z neba zvolal: „*Vy, ľud môj, vyjdite von a oddel'te sa!*“ [2Kor 6:17]?

My môžeme zvesť niešť, ale kto činí veriacim? Kto volá? Kto vedie k pokániu? Je to Boží Duch, ktorý pôsobí všetko vo všetkých. Teraz sme len divákmi toho, čo robí Boh. A verím, že nastane vytrhnutie. Verím, že Nevesta bude bez poškvrny a vrásky [Ef 5:27]. Verím, že musí nastať vyvolanie von, príprava [Zj 19:7] a dokonanie a že to aj nastane. A ve-

rím, že tento čas prichádza k nám, ktorí žijeme teraz! A keď tu brat Branham predtým povedal:

„Za Luthera sa na to kládol dôraz na toto..., za Wesleyho na tamto...”

Na čo sa však kladie dôraz dnes? Dnes je všetko zhrnuté dohromady tak, aby sme Boha prežívali plne a cele ako na začiatku.

Čítam ďalej:

„Teraz je znamením sám Duch. Duch Svätý je sám o sebe znamením. Krv bola vyliata na Golgote. To je pravda. Ale vidzte, v bunkách krvi bol život.“

Chvála Bohu. Chvála Bohu. Včera som o tom krátko hovoril, myslím, s francúzsky hovoriacimi bratmi, o pojme „jednorodený“. Jednorodený. Ježiš Kristus, jednorodený Boží Syn [Jn 1:14]. Žiadna iná strana nič nepridala. Boh sám stvoril všetko, čo k splodeniu a zrodeniu patrí. Jednorodený, stopercentne božský, stopercentne božský. Nebolo tam nič, na čo by diabol mohol mať nárok. Absolútne nič. Takmer by som povedal „jednostranný“. Jednorodený Boží Syn nás vykúpil svojou svojou krvou, ktorá tiekla v jeho žilách. Tak sa píše aj v Skutkoch 20:26-28:

„A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou.“ [Sk 20:28]

Na kríži na Golgote tiekla božská krv, aby tu na zemi pre nás vykonala božské dielo vykúpenia, a my tomu môžeme zo srdca veriť.

Ak tomu dokážeme takto veriť, môžeme sa aj my radowať – radowať sa z toho, že Pán nebies zložil svoje božstvo, stal sa človekom, v spôsobe súc nájdený ako človek [Fp 2:8], aby nás znovu presadil do božského stavu synovstva. Sme za to ešte stále vďační? Nanovo v nás musí povstať vďačnosť.

Tu stojí... Áno, Boh ti žehnaj, brat.

„Služba nevesty a služba Krista sú totožné.“

Áno, čo to tu čítam?

Strana 13 v kázni „Znamenie“ asi šiesty riadok zdola.

„Služba Nevesty a služba Krista sú totožné.“

Vtedy náš Pán povedal:

„Ak nechcete veriť mne, verte skutkom. ... Otec, ktorý prebýva vo mne, koná svoje skutky.“ [Jn 14:10-11]

Musí prísť hodina, keď budeme môcť jednoducho povedať: „Ak nemôžete veriť nám, verte Bohu, ktorý tu koná svoje skutky, totiž Kristus v nás, nádej slávy [Kol 1:27], ale aj moc vzkriesenia [Fp 3:10].“

Teraz prichádza ešte viac:

„Ó, brat, priblížila sa hodina, keď bude dôkaz viditeľný. Už to vidíme. Vieme, že sme blízko koncu. Pozrite sa na rozmanité správy, znamenia a divy, ktoré sa dejú. Priblížila sa hodina, keď sa to musí stať viditeľným, keď sa dôkaz musí stať viditeľným.“

Čo by sme mali povedať dnes, po toľkých rokoch? Dnes môžeme povedať: „Veľmi blízko, na dosah.“ Hodina, keď sa dôkaz stane viditeľným, sa priblížila. Akí by sme mali byť? So všetkým, čo sme a čo máme oddaný do Božej vôle, jemu stáť k dispozícii, aby mohol v svojom diele pokračovať a potom ho dokonáť.

Ďalej tu stojí:

„Tu sa obraciame k tomu, čo sa musí prostredníctvom Cirkev diať. Dôkaz musí byť zjavený. »Keď uvidím krv, prejdem šetrne.« Nič iné to nedokáže. Musí to byť krv. Duch Svätý je naším dôkazom od Boha.“

Možno stručná poznámka, pred nejakým časom sme ju už učinili: Ani v tomto bode a oblasti sa nesmieme obzerať späť na svoje vlastné zlyhania alebo zlyhania iných. Pozrite sa, ako to je. Koľkí chválili Baránkovu krv bez toho, aby vždy žili ako vykúpení? Nie vždy sa im darilo žiť s Bohom tak, ako by chceli. Koľkí z tých, ktorí prijali Svätého Duha, v ňom nezostali, stali sa buď neposlušnými alebo sa stali iné veci? Ak budeme hľadiť na to, nikdy Boha neprežijeme. Musíme hľadiť na Pána, nie na seba navzájom, nie na seba samých, ale na Pána. A ak nám Boh dáva ešte väčšiu milosť ako vtedy, tak totiž milosť učiť sa z vlastných chýb a z chýb iných, aby sme sa rovnakých chýb nedopustili. A potom sa možno aj to vyplatilo a prinieslo to nejaký úžitok.

Nikdy sa však neohliadajte späť a nezastavujte sa pri tom, ale nanajvýš sa z toho poučte. Hľadte, ak by Micheáš povedal [1Kr 22:13-14]: „Týchto 400, všetci teraz tak mocne prorokovali, čo mám teda

robiť ja ako jednotlivec?“ To ho nezmýlilo. On rozmýšľal takto: „Prevrátené je prevrátené, ale správne zostáva správnym.“ Tí dvaja muži, ktorí ho zavolali, mu povedali: „Pripoj sa k tomu, čo povedali ostatní, a povedz to isté.“ Potom z jeho úst zazneli nádherné slová:

„Len to, čo mi môj Boh povie, to budem hovoriť.“

Vôbec sa nezaoberal tým, čo sa deje okolo neho. Prednášal to, čo bolo Bohom vyslovené, naplánované a zjavené. Nemusíme robiť my to isté? Mohol sa brat Branham nechať zdržiavať všetkými tými stovkami evanjelistov, ktorí ho obklopovali, ktorí situáciu len komplikovali, ktorí len odvádzali pozornosť ľudí namiesto toho, aby ich nasmerovali na to, čo koná Boh? Sústredili ich všetkých na seba a svoje veľké dielo. A čo je dnes? Dnes v Božom kráľovstve vzniklo mnoho kráľovstiev a každý ide svojou vlastnou cestou.

Čo máme konať my? Môžem prestať len preto, že mnohí iní vystupujú bez toho, aby boli povolani? To by bol diablov najväčší trik. Samozrejme, niekedy si poviem: „Pane, už nemôžem ďalej.“ Samozrejme, dosť často hovorím: „Pane, ja už nechcem.“ A keď príde ten čas a pozriem do kalendára, za celý rok nemám ani jeden voľný víkend. A napriek tomu stále hovorím: „Pane, už nemôžem.“ A predsa to s Božou pomocou vždy ide ďalej! A som presvedčený, že ak by ste ma jedného dňa hodili do mora ako Jonáša [Jon 1:12], vyjdem opäť na breh. Tak to bude s tými, ktorí boli skutočne povolani. Božiemu povolaniu sa nevyhnete. Bol by som rád, keby som bol vtedy zomrel, bolo by to pre mňa prirodzene požehnaním.

Čítam teraz rýchlo ešte ďalej:

„Keď sa to stalo, zostúpilo na nich znamenie. Boli identifikovaní podľa skutkov a znamenia Svätého Ducha. Hovorili v jazykoch, prorokovali a oslavovali Boha. Boli stotožnení s obeťou, ktorá bol za nich prinesená. Duch Svätý potvrdzuje našu príslušnosť ku Kristovi.“

Amen! Nie k nejakej cirkvi!

„Duch Svätý potvrdzuje našu príslušnosť ku Kristovi.“

Mám teraz otázku. Som úplne uvoľnený, či mi veríte alebo nie, som úplne uvoľnený. Z Afriky som sa vrátil trochu oslabený, ale som úplne uvoľnený. Viem, že Božie dielo nie je v rukách človeka. Božie die-

lo je zverené jemu – On ho započal, On ho aj dokončí, a to s veľkou mocou a slávou. A On tie najslabšie nádoby dokáže zrejme využiť najlepšie.

Ale stále mám jednu otázku. Sme tu len sami medzi sebou. Nenasadím si okuliare, pretože vás chcem vidieť veľmi jasne. Všetkých jedným pohľadom. Kto má strach hovoriť jazykmi? Kto má akýsi tajný alebo niekedy dokonca, nazvem to hrozný pocit, keď počuje, že by sa predsa len mohlo hovoriť jazykmi? Komu to nie je celkom príjemné? Prosím, nezdvíhajte ruky. Obávam sa, že ich bude priveľa. Obávam sa, že ich bude priveľa. Ale aj keď ich nezdvihnete, poviem vám jedno: Musíte sa modliť tak dlho, kým sa tohto strachu nezbavíte. Každý veriaci musí byť zbavený tohto strachu, že od Boha dostane niečo zlé. Mám na to dostatok miest Písma:

„Ak vy, ktorí ste zlí, môžete dávať dobré dary svojim deťom, o čo viac dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, ktorí ho prosia!“ [Lk 11:11-13]

A on povedal:

„Ak vy, ktorí ste zlí, môžete dávať dobré dary svojim deťom...“

A On povedal:

„Ak si syn vypýta rybu, otec mu nedá hada, ani chlieb, ani škorpióna.“

Tento strach musí byť od nás vzatý. Musíme ho priniesť pod kríž. Pretože v tomto strachu, že by niečo zlé mohlo prísť, niečo zlé skutočne príde. Či už to dokázate pochopiť, alebo nie, Jób hovorí: *„To, čoho som sa obával, prišlo na mňa.“* [Jób 3:25] Mnohí ľudia sa boja, že na nich príde niečo zlé. A čo vám mám povedať? Ak nie sú úplne slobodní a nepriateľ si na nich stále robí nárok, niečo zlé sa do nich skutočne vkráda. Ale skôr, ako sa budeme modliť za krst Duchom, musíme veriť v stopercentné vykúpenie, odpustenie a Božiu milosť, v to, že diabol stratil nad nami právo, že každá satanova moc je zničená, že Pán rozdrvil hadovi hlavu a že na tretí deň vstal z mŕtvych ako víťaz a hovorí: *„Ja žijem a aj vy budete žiť.“* [Jn 14:19]

Ak môžeme takto veriť a naozaj už nemáme strach ... A hovorím vám, že tento strach dodnes dolieha na každého, kto prosí o krst Duchom. To je premáhanie/víťazenie. Neexistuje človek, ktorý prežil krst Duchom, ktorého by si nepriateľ nevzal a povedal: „Teraz pozor, tam to

ide nakrivo, tam sa to prevalí!“ Nepriateľ prichádza s desiatimi a viac myšlienkami, len aby nám zabránil Bohu veriť a prežívať ho.

Keď príde nepriateľ s takýmito myšlienkami, musíme ho vždy biť Božím Slovom a povedať: „Satane idi za mnou! [Lk 4:8], môj Pán mi nedá hada, dá mi chlieb, dá mi rybu.“ Ale nič prevrátené Boh nedá. Ako prvé, hovorím ešte raz, musíme priniesť tento strach pod kríž.

„V láske nie je strach, dokonalá láska vyháňa strach.“ [1J 4:18]

Ak všetci otvorene pred Bohom vyznáme Krista, že sme ním omilostení, vykúpení a že satan nad nami stratil všetku moc... Sú dokonca ľudia, ktorí to dokonca vyslovia: „Satan, nemáš na mňa právo. Ježiš Kristus ma vykúpil. Tvoj čas vypršal. Stal som sa Pánovým vlastníctvom“. Musíme ústami vyznať to, čomu srdcom veríte, a potom sa rozsvieti svetlo! Potom príde jasnosť, potom príde istota a dôvera. A zrazu sme všetci presadení do atmosféry, ktorá je potom slobodná od týchto nákaz pochybností, slobodná od tejto neviery a od miešania rôznych myšlienok. Zrazu sa môžeme povzniesť nad tento boj, ktorý sa najprv odohráva. A to sa deje v modlitbe, v posväcovaní, v odovzdaní sa nášmu Pánovi a v okamihu, keď dosiahneme tento bod, keď sme boli vytrhnutí z tohto, takpovediac „bojového poľa“, z tohto zápasu, ktorý vo všetkých prebieha, zrazu, zrazu sa to stane – v tom nás oveje nebeský vzduch. Tam, tam sa duša... Doslova cítite, ako vás zrazu, ako pri náhlom potopení, niečo náhle zdvihne. Potom môžeme doslova povedať:

„Moja duša plesá v Pánovi a môj duch sa raduje v Bohu, mojom Spasiteľovi.“ [Lk 1:46-47]

Musí dôjsť k tomu, aby sme boli z tohto zápasu vytrhnutí, a ja vám poviem prečo. Presne tak ako to je so zvesťou, so všetkými kázňami, kto neprežíval zápas? Nepriateľ prišiel a povedal: „Áno, súhlasí to vôbec? Je to vlastne správne? Má mať tento muž pravdu a všetci ostatní sa mýlia? Toto sa tak ešte nikdy nekázalo!“ Nepoznáte svoje vlastné argumenty, s ktorými ste sa museli vysporiadať?

Rovnako je to aj s prežitím s Bohom. Pri tom prídu iné argumenty, ale prídu. Musíme raz konečne preniknúť až k bodu istoty viery. Kto by dnes mohol prísť a povedať: „Brat Frank, veríš, že všetko, čo brat Branham kázal, je správne?“ Povedal by som to diablovi do tváre, že je to pravda. A aj všetkým ľuďom. Áno. Prečo? Zo mňa? Nie, z absolútu

Božieho Slova, v Božom Slove je predsa istota! Ono predsa nie je „áno a nie“, ale „áno a amen“. [2Kor 1:20]

A keď sme to pochopili, že všetky prežitia s Bohom sú taktiež založené na rovnakom základe, až v tej chvíli, keď sme Bohu zo srdca dali za pravdu a uznali sme, že je to od Boha, aj keď nám ešte nebolo všetko jasné, ale postavili sme sa vo viere na Božiu stranu, tým okamihom to začalo – potom sa jasnosť stala jasnosťou a pravda pravdou.

Preto zo srdca prosíme nášho Boha a Otca, aby nás pozdvihol z tohto bojiska, z tohto zápasu, ktorý sa odohráva v našich myšliach, aby nás postavil na vyššiu pôdu. A zrazu pocítíme, že sa okolo nás a v nás niečo deje.

Verím, že Ježiš Kristus je ešte dnes ten istý [Žd 13:8]. Verím, že dnes krstí Duchom a ohňom [Mt 3:11]. Verím, že sme sa vrátili na začiatok, a že to je jeho súčasťou. A to, čo nám Boh chce dať na samom konci, skrze posledný dážď atď, to potom taktiež prežijeme. V podstate osobne prežijeme všetko, čo nám len Boh dá.

Pochopili sme všetko až doteraz? Sme vykúpení. Tiekla božská krv. Božský život bol uvoľnený. Boží Duch, Boží život, bytosť Ježiša Krista je teraz vo veriacich, v krvou vykúpenou zástupe.

„V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.“ [Jn 1:4]

Teraz je jeho život v nás. Kto to bol v týchto dňoch, asi nejaká milá sestra ... Ešte že mám takú zlú pamäť, ale on povedala: „Keď som bola mladá, hovorievala: »Kristus je môj život a umieranie je môj zisk«“ [Fp 1:21]. To asi 14-ročná. A potom povedala: „Áno, Kristus je môj život“, to mohla pochopiť. Ale, ale „Smrť je môj zisk“? Aký je zisk z umierania? Je to tak? Vo veku len 14 rokov, kde je zisk z umierania? Dnes vieme. Kristus – môj život, umieranie – môj zisk. Zomreli sme s Kristom. Boli sme s ním ukrižovaní, s ním pochovaní! S ním povstali novému životu! Prenesení s ním do nebeskej ríše! [Ef 2:5-6]

Tak to stojí napísané, tak tomu od dnešného dňa veríme a tak to aj očakávame. Ak veríme, musíme aj očakávať, tak aby mala viera nohy a mohla chodiť, niesla v sebe život, musí očakávať, že to, čo Boh povedal, sa skutočne stane. Človek, ktorý prichádza k Bohu a túži po spáse, musí veriť, že bol spasený, keď Kristus zomrel na Golgote. Kto nemôže veriť, nemôže sa ľúbiť Bohu. Nemôže k Bohu priblížiť.

Dnes chceme Bohu veriť, naozaj zo srdca veriť, a nech už v našom strede nie je nikto, kto by ešte bojoval v tomto boji a hovoril: „Ach, neviem, či je to všetko tak správne.“ Drahé srdce, dovoľ mi, aby som ti to dal na cestu: Všetko, čo je biblické a čo naši bratia a sestry od začiatku prežívali, je dokonale správne aj pre nás v týchto dňoch. Je to pravda alebo nie? To Amen bolo slabé, veľmi slabé. Boh chce mocné Amen, pretože existujú ľudia, ktorí majú naozaj veľkú núdzu. Niektorí hovoria: „Tie časy sú preč, to bolo letničné prebudenie.“ Nemôže pri tom chýbať žiadny článok – ospravedlnenie, posvätenie, krst v Duchu a potom dokonanie. Nemôžete jednoducho vynechať jednu vec a potom skočiť. Taký skok potom nejde do výšky, ale do hĺbky. Verme predsa, ako hovorí Písmo! Stratíme niečo, ak dáme Bohu za pravdu, ak budeme veriť, ako hovorí Písmo, ak budeme očakávať nadprirodzené pôsobenie Ducha? Uškodí nám to? Nie, pomôže nám to. Škody budú napravené, budeme spoločne slúžiť Bohu, budeme sa radovať a vzdávať mu česť. A potom to uvidia aj ostatní a budú sa radovať s nami. Kto za to môže Bohu ďakovať? To je evanjelium. To je dobrá zvesť, to je učenie apoštolov. A tam, k tomu sme vedení späť.

Nech nám Boh dá svoje znamenie, naozaj znamenie, svoje znamenie, svoju pečať, pečať Ducha Svätého, že sa do krvou vykúpeného zástupu sa vrátil božský život.

Vďaka nášmu Bohu za to! Je to „Áno a amen“. Veríme v dokonané dielo vykúpenia. Všetky Božie zasľúbenia sú áno a amen skrze Ježiša Krista, nášho Pána. Amen. Amen.

Povstaňme a spoločne vzdávajme chválu Pánovi.

Môj Spasiteľu, zo srdca ti ďakujem za tvoje drahé a sväté Slovo. Ďakujem ti za pomazané kázanie tvojho služobníka a proroka, ktorého si v našom čase poslal, aby obrátil naše srdcia späť k otcom. Priniesť obrat uprostred Božieho ľudu. Preč od tvojich vlastných názorov, vlastných spôsobov, vlastných myšlienok a vrátiť sa k Bohu. Späť k jeho Slovu. Pane, dnes večer sme tu, ukonči boj, daruj nám víťazstvo, víťazstvo Golgoty.

Pane, chválime Ťa a uctieваме.

Satan, stratil si svoje právo, my sme krvou vykúpený zástup!

Haleluja! Chvála a sláva, klaňanie živému Bohu! Haleluja! Všetci, ktorí veria, povedzte Haleluja, chvála Bohu, chvála Bohu, chvála Bohu.

Pane, prived' nás k tomu, aby sme mohli veriť, ako hovorí Písmo, aby sme videli, čo je v Písme zasľúbené, že sa všetko deje podľa tvojho Slova, podľa tvojich zasľúbení. Môj Bože, zmiluj sa nado mnou, zmiluj sa nad nami a pomôž nám vyjsť z toho víťazne.

Tebe, živému Bohu, buď chvála a sláva. Pane, prijmi vďaku za preliatu krv, za vykúpenie, za odpustenie, za spásu, za milosť, za večný život, verný Bože. Bože, daj nám odpoveď a potvrdenie, že sme tvojím krvou vykúpeným zástupom, ktorý znovunapravíš a privedieš späť. Odstráňte všetku nevieru, všetok strach, všetky pochybnosti. Uveď nás do svätej atmosféry viery na slávu svojho mena. Máme do činenia s tebou, s tým Zmŕtvychvstalým. Konaj z milosti veľké veci, Pane, v týchto dňoch. Nech je dnes učinенý začiatok. Och, začni...